

PERSCOMMUNIQUÉ nr. 136/25

Luxemburg, 11 november 2025

Arrest van het Hof in zaak C-19/23 | Denemarken/Parlement en Raad (Toereikende minimumlonen)

Het Hof bevestigt dat de richtlijn inzake minimumlonen in de Europese Unie grotendeels geldig is

De bepaling die de criteria bevat waarmee lidstaten met wettelijke minimumlonen rekening moeten houden bij de vaststelling en aanpassing van die lonen wordt echter nietig verklaard, evenals de regel die een verlaging van die lonen verhindert wanneer zij automatisch worden geïndexeerd

Denemarken heeft het Hof van Justitie verzocht om volledige nietigverklaring van de richtlijn inzake toereikende minimumlonen in de Europese Unie. De lidstaat is onder meer van mening dat deze richtlijn afbreuk doet aan de bevoegdheidsverdeling tussen de Unie en de lidstaten, omdat zij een rechtstreekse inmenging inhoudt in de vaststelling van de beloning binnen de Unie en in het recht van vereniging, die volgens de Verdragen onder de nationale bevoegdheid vallen. Het Hof geeft Denemarken slechts ten dele gelijk, aangezien het die rechtstreekse inmenging slechts constateert in twee bepalingen van de richtlijn die gericht zijn tot lidstaten met wettelijke minimumlonen en die betrekking hebben op de vaststelling of aanpassing van die lonen. Voor het overige verwerpt het Hof het beroep van Denemarken en bevestigt het daarmee de geldigheid van het merendeel van de betrokken richtlijn.

Op 19 oktober 2022 heeft de Uniewetgever, dat wil zeggen het Europees Parlement en de Raad, de richtlijn inzake minimumlonen in de Europese Unie vastgesteld¹. Met het oog op betere leefomstandigheden en arbeidsvoorwaarden in de Unie stelt deze richtlijn een kader vast om te zorgen voor toereikende wettelijke minimumlonen in de lidstaten waar dergelijke lonen zijn vastgelegd, en ter bevordering van collectieve onderhandelingen over loonvaststelling.

Denemarken² heeft bij het Hof van Justitie beroep ingesteld om die richtlijn in haar geheel³ nietig te laten verklaren.

Deze lidstaat betoogt dat de richtlijn voorbijgaat aan de bevoegdheidsverdeling tussen de Unie en de lidstaten, aangezien zij een rechtstreekse inmenging inhoudt in de vaststelling van de beloning binnen de Unie en in het recht van vereniging, gebieden die volgens de Verdragen⁴ buiten de bevoegdheden van de Unie vallen.

Het Hof oordeelt dat **de uitsluiting van de bevoegdheid van de Unie waarin de Verdragen voor de twee betrokken gebieden voorzien, zich niet uitstrekt tot elke kwestie die enig verband houdt met beloning of het recht van vereniging**. Die uitsluiting omvat evenmin elke maatregel die in de praktijk uitwerkingen of gevolgen heeft voor het loonpeil. Anders zouden bepaalde bevoegdheden die aan de Unie zijn verleend om het optreden van de lidstaten op het gebied van arbeidsvoorwaarden⁵ te ondersteunen en aan te vullen, worden uitgehold. De **bevoegdheidsuitsluiting geldt dus alleen voor een rechtstreekse inmenging van het Unierecht** in de vaststelling van beloningen en in het recht van vereniging.

Na onderzoek van het doel en de inhoud van de richtlijn **stelt het Hof een dergelijke inmenging slechts in twee specifieke gevallen vast**.

Ten eerste legt de richtlijn aan lidstaten met wettelijke minimumlonen criteria⁶ op waarmee rekening moet worden gehouden bij de procedures voor de vaststelling en aanpassing van die lonen. Daarmee **brenkt de richtlijn een harmonisatie mee van een deel van de bestanddelen van de wettelijke minimumlonen, en dus een rechtstreekse inmenging in de vaststelling van de beloning.**

Ten tweede geldt hetzelfde voor de **regel die de verlaging** van de wettelijke minimumlonen **verhindert**⁷, wanneer de nationale wettelijke regeling voorziet in een automatisch bijstellingsmechanisme voor de indexering van die lonen.

Bijgevolg **verklaart het Hof de bepalingen van de richtlijn die een rechtstreekse inmenging van het Unierecht in de vaststelling van de beloningen inhouden** en die daardoor buiten de wetgevende bevoegdheden van de Unie vallen, **nietig**. Het verwerpt het beroep van Denemarken voor het overige.

Het Hof concludeert in het bijzonder dat **de richtlijn geen rechtstreekse inmenging van het Unierecht in het recht van vereniging inhoudt**. Volgens het Hof geldt dit met name voor de bepaling van de richtlijn die betrekking heeft op „de bevordering van collectieve onderhandelingen over loonvaststelling”, onder meer omdat deze bepaling de lidstaten niet verplicht ervoor te zorgen dat een groter aantal werknemers zich bij een vakbond aansluit. Het Hof verwerpt ook het argument van Denemarken dat de richtlijn op een **onjuiste rechtsgrondslag**⁸ is vastgesteld.

NOTA BENE: Het beroep tot nietigverklaring strekt tot nietigverklaring van met het recht van de Unie strijdige handelingen van de instellingen van de Unie. Onder bepaalde voorwaarden kunnen de lidstaten, de Europese instellingen en particulieren bij het Hof van Justitie of het Gerecht een beroep tot nietigverklaring instellen. Indien het beroep gegrond is, wordt de handeling nietig verklaard. De betrokken instelling moet in voorkomend geval voorzien in de door de nietigverklaring van de handeling ontstane leemte in de regelgeving.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst en, indien van toepassing, de samenvatting van het arrest](#) zijn op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170

Beelden van de uitspraak van het arrest zijn beschikbaar via „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106.

Volg ons!

¹ [Richtlijn \(EU\) 2022/2041](#) van het Europees Parlement en de Raad van 19 oktober 2022 betreffende toereikende minimumlonen in de Europese Unie.

² Ondersteund door Zweden.

³ Subsidiair heeft Denemarken verzocht om nietigverklaring van artikel 4, lid 1, onder d), en/of artikel 4, lid 2, van de richtlijn, betreffende de bevordering van collectieve onderhandelingen over loonvaststelling. Volgens Denemarken zouden deze bepalingen ook inbreuk maken op de bevoegdheden van de lidstaten.

⁴ Artikel 153, lid 5, VWEU.

⁵ Volgens artikel 153, lid 1, onder b), VWEU.

⁶ Volgens artikel 5, lid 2, van de richtlijn omvatten die criteria ten minste de koopkracht van de wettelijke minimumlonen, rekening houdend met de kosten voor levensonderhoud, het algemene niveau van de lonen en de verdeling ervan, het groeipercentage van de lonen en nationale productiviteitsniveaus en -ontwikkelingen op lange termijn.

⁷ Artikel 5, lid 3, van deze richtlijn.

⁸ Ter ondersteuning van zijn verzoek tot nietigverklaring van de richtlijn in haar geheel heeft Denemarken tevens aangevoerd dat, ook al valt het onderwerp van de richtlijn onder de bevoegdheid van de Unie, deze op een ongeschikte rechtsgrondslag berust. Aangezien de richtlijn ook betrekking heeft op de collectieve vertegenwoordiging en collectieve verdediging van de belangen van werknemers en werkgevers, had zij met eenparigheid van stemmen door de Raad moeten worden vastgesteld, terwijl zij met gekwalificeerde meerderheid is vastgesteld.